

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван Иванов

Членове: Зорница Хайдукова
Валентин Бойкинов

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Зорница Хайдукова Въззивно търговско дело
№ 20221001001082 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 ГПК - чл. 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „ЛН Сълюшънс“ ООД срещу решение № 1133 от 13.10.2022г. по т.д. 2025/2021г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI - 4 с-в, в частта му, с която са отхвърлени предявените от „ЛН Сълюшънс“ ООД срещу ответника „Контракс“ АД иск по чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за сумата 29 524,20 лв. – претендирана като платено на отпаднало основание възнаграждение по развален договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 631,49 лв. – претендирано обезщетение за забавено изпълнение на главния дълг за периода 30.07.2021г. до 14.10.2021г., иск по чл. 92 ЗЗД за сумата 59 лв. – неустойка по чл. 16, ал. 1 от договора за развалянето му, и иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1,26 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на главницата за неустойка за периода 30.07.2021г. до 14.10.2021г., и в частта, с която е уважен предявеният насрещен иск от „Контракс“ АД срещу „ЛН Сълюшънс“ ООД за сумата 21 325,80 лв. – цена по договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., ведно със законните лихви върху главницата считано от 03.12.2021г. до окончателното ѝ заплащане и в частта за присъдени разноски на ответника. Жалбоподателят поддържа обжалваното решение да е неправилно предвид постановяването му при допуснати процесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и с оглед неговата необоснованост. Оспорва като необоснован извода на съда, че ответникът е престирал

изпълнение по договора. Сочи единственото събрано в тази насока доказателство – протокол от 28.07.2020г., да е оспорен от ответника и да е доказано да не е подписан от негов представител. Поддържа извод, че договорът е изпълнен да не може да бъде изведен и от приетото заключение по СТЕ като съдът не е изпълнил задължението си да обсъди последното ведно с всички останали доказателства по делото. Излага в о.с.з. по приемане на експертизата и изслушване на вещото лице да е възразил срещу обясненията на вещото лице за инсталиране на софтуера по причина на активирането му на името на ищеца. Сочи оспорването му и да се доказва от самото писмено заключение на вещото лице, видно от което при извод за закупени 25 продукта, се установява с разпечатка активация само на 6 продукта. Поддържа и от представените от ответника фактури за закупуване на пет от продуктите да се установява, че сочените за активирани на дата 01.07.2020г. и на дата 24.03.2021г. продукти са закупени от ответника дни след тези сочени дати за активацията им. За последният продукт, активиран според вещото лице на 24.03.2021г., поддържа да липсват данни за е закупен въобще от „Контракс“ АД, тъй като не фигурира в нито една от представените от последната страна фактури. По тези доводи оспорва като необоснован извода на вещото лице при разпита му в о.с.з., а и на съда с обжалвания съдебен акт, че активацията на част от процесните продукти означава, че софтуера е закупен, инсталиран и функциониращ при „ЛН Сълюшънс“ ООД. Излага вещото лице по приетата от първоинстанционния съд СТЕ изрично да е отговорило, че не може да потвърди, че е налице изпълнение на задълженията по договора за конфигуриране и привеждане на софтуера в работен режим. Жалбоподателят оспорва като необоснован извода на съда, че следва да бъдат преценени предпоставките за разваляне на процесния договор към 14.08.2020г., а не към датата, на която ищецът е отправил изявление в този смисъл, а именно на 21.07.2021г. Оспорва извода на съда по делото да се установява да е налице хипотеза на забава на кредитора, изразяваща се в неизпълнение от страна на „ЛН Сълюшънс“ ООД на задължението му за съдействие като кредитор по изпълнението. Излага от доказателствата по делото да се установява, че след уведомяването му от ответника е закупил изискуемият от последния хардуер – четири броя сървър и един сторидж. Поддържа последните и съобразно заключението на вещото лице по СТЕ да са съвместими със софтуера на Авая, но същите да не са свързани правилно от изпълнителя „Контракс“ АД в клъстър, не са правилно конфигурирани, по която причина и не са сработили. Излага като търговец „Контракс“ АД да е бил длъжен още в началото, при сключване на договора, да уведоми „ЛН Сълюшънс“ ООД, че клъстърът от сървъри и сторидж е задължителен, за да функционира системата, но да е сторил това много по-късно. Поддържа и тогава, обаче, при осигурени от него четири сървър и сторидж с изискуемите от изпълнителя характеристики, последният отново да не е осигурил работата на системата Авая съобразно изискванията на „ЛН Сълюшънс“ ООД. Излага да е осигурил изискуемите сървъри още през м.11.2020г., а на 05.07.2021г. и исканият сторидж, но въпреки това ответникът да не е престирали договореното, предвид на което и по негова вина на 21.07.2021г. договорът е развален. Жалбоподателят оспорва като необоснован и извода на първоинстанционния съд досежно действителната воля на страните по договора. Излага страните да са сключили един комплексен договор, а не както е приел

първоинстанционният съд смесен договор, който в едната си част е договор за покупко-продажба, а в другата договор за изработка. Сочи последният извод да е противен на целта на договора, която е „ЛН Сълюшънс“ ООД да получи искания краен резултат, а именно работещ кол-център, обучение на служителите му да работят с него и гаранционното му обслужване от ответника. Излага всичките задължения на ответника като изпълнител по договора да са взаимосвързани и насочени към крайния резултат, по която причина и е сключен един, а не два различни договора за продажба и за изработка. Поддържа последната воля на страните да е изводима от договорената обща цена за пълното изпълнение на договора, разпоредбата на чл. 9, която определя предмета на договора, както и от уреденото в чл. 16 от договора право на ищеца да развали договора при неизпълнение на което и да е от задълженията на ответника. Излага всички задължения на ответника по договора да са еднакво значими за страните с оглед целта на същия, предвид на което и поддържа изводът на съда за приложимост на нормата на чл. 87, ал. 4 ЗЗД и за недопустимо разваляне на договора с оглед незначителност на неизпълнената част да е необоснован. Отделно от това сочи и правилото на чл. 87, ал. 4 ЗЗД да не може да намери приложение с оглед разпоредбата на чл. 16, изр. 2 -ро от договора, уреждаща правото на ищеца да развали договора за неизпълнение на всяко задължение по същия. Жалбоподателят оспорва като необоснован и извода на съда, че неизпълнената част на договора е незначителна с оглед неговия интерес. Поддържа интересът му при сключване на договора да е да получи работещ кол-център с обучени да работят с подлени неговии служители, който и да бъде гаранционно поддържан от ответника. Именно в преследване на последната цел е сключил процесния договор с ответника „Контракс“ АД, който разполага и със сертифицирани от „Авая“ специалисти. Излага да не е получил изпълнение на горния комплексен предмет на договора, по която причина и с оглед доказаната забава с повече от 10 дни е упражнил правото си да развали договора. Поддържа на основание чл. 261, ал. 1 ЗЗД изпълнителят да е длъжен да изпълни работата така, че тя да бъде годна за предвиденото в договора предназначение. Соци в конкретния случай неизпълнението на договора да е такова, че да прави и изпълнената част негодна за „ЛН Сълюшънс“ ООД, по която причина и изпълненото от ответника никога не е приемано от ищеца. По същите доводи оспорва като неправилно решението на съда и в частта по частично уважен насрещен иск на ответника за цена по договора. Излага страните да са договорили една обща цена по комплексния договор и недопустимо въз основа на ценовата оферта на ответника, която само сочи как последният е стигнал до предложената обща цена, да бъде разделян договорът на договор за покупко-продажба и договор за изработка. Поддържа договорът да е комплексен и противно изводите на първоинстанционния съд да не е налице сравнителна самостоятелност на частите на договора, включително на такава по договор за продажба, по която независимо от неизпълнението на договора ищецът да дължи заплащане на цена. По изложените доводи моли обжалваното решение като неправилно да бъде отменено и постановено друго, с което предявените от ищеца искове по чл. 55, ал. 1, предл. 3 -то ЗЗД, чл. 92 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД да бъдат изцяло уважени, а насрещният иск на ответника отхвърлен като неоснователен в обжалваната част. Претендира присъждането на разноски по делото.

Въззиваемата страна, „Контракс“ АД, оспорва въззивната жалба като неоснователна. Излага решението да е правилно предвид обосноваването на извода на съда, че ответникът не дължи връщане на отпаднало основание на получената в изпълнение на договора сума. Поддържа за ищеца да не е възниквало и да не е валидно упражнено от последния право да развали процесния договор, тъй като договорът е точно изпълняван от ответника. Излага обосноваването съдът да е приел при кредитиране дадените обяснения от вещото лице Р. по приетата СТЕ, че работите по съставения на 28.07.2020г. приемо -предавателен протокол са изпълнени, респективно договореното компютърно оборудване и софтуер са доставени на ответника и лицензите активирани на негово име. Поддържа да са обосновани и изводите на съда по обжалвания съдебен акт, че в съществената си част процесният договор има характер на договор за продажба, по който задълженията на ответника са надлежно изпълнени. Излага и СТЕ да не свързва активирането на лицензията за софтуера със задължението на ответника за инсталация и тест на софтуера, а само с неговата доставка. Сочи защитната теза на ищеца да е многократно променяна в хода на делото като в началото е твърдял да липсва каквото и да е престиране по договора, след това е твърдял да е инсталирана демо версия на софтуера за симулиране на две обаждания, както и че закупен и активиран продукт може и никога да не е инсталиран и доставен. Излага тези твърдения на ищеца да са опровергани от заключението по основната и допълнителна СТЕ и събраните писмени и гласни доказателства. Поддържа от показанията на св. С. П. да се установява да е извършено обучение на служители на ищеца на инсталиран от ответника софтуер. Свидетелят потвърждава сам да е извършил обучение на 20 служители в края на месец март. Сочи изпълнението на договора на 99% да се установява и от признанието на представител на ищеца „ЛН Сълюшън“ ООД по писмо от 26.05.2021г. Оспорва като неверни доводите по жалбата, че не е налице забава на кредитора, като сочи още с писмо от 10.04.2020г. да е предупредил ищеца за изискванията, на които следва да отговаря неговият хардуер. Сочи заключението по СТЕ изрично да е отговорило, че предоставеният от ищеца хардуер не е отговаря на тези изисквания. Оспорва и доводите по жалбата за негодност на престираното от него изпълнение, като сочи от заключението на СТЕ да се установява, че т.нар. „резервираност“ (безпроблемно действие на софтуера при повреда на някой от сървърите) не е било предмет на договора, респективно неосигуряването на последното не може да бъде основание за разваляне на договора. Сочи искане за резервираност за първи път да е заявено от ищеца през м. март 2021г. Излага да са събрани и доказателства, че положените от него усилия софтуера да заработи върху хардуера на ищеца са били по настояване на последния. Поддържа през януари да са му предоставени закупените от ищеца сървъри като изрично е заявил на ищеца, че за исканата резервираност следва да се закупят допълнителни лицензии. През м. март му е предоставено от ищеца мрежово споделено дисково устройство, което е било с недостатъчна производителност, но въпреки това е направен опит да се съдейства за удовлетворяване на клиента. Поддържа да е доказано, че представеното от клиента устройство не може да осигури нужната производителност и с писмо от 03.06.2021г. е предложил на ищеца оферта за закупуване на друг сторидж, като в цената са включени и дейностите по монтаж, конфигуриране и въвеждане в експлоатация на новото устройство.

Офертата не е приета от ищеца, предвид на което поддържа и правилно съдът да е приел, че ищецът не е разполагал с право да развали договора с обратно действие с поканата от 21.07.2021г. Излага да са обосновани изводите на съда, че макар процесният договор да има смесен характер, съдържащ елементи на договор за продажба и изработка, съществената му част тази, свързана с доставката на оборудването и софтуера. Поддържа последният извод да следва, както от естеството на задълженията по договора, така и от съотношението между договорената цена за доставка и тази за инсталация и поддържа на софтуера. По тези доводи обосновава правилност на извода на съда неизпълнената част по договора да е незначителна и предвид нормата на чл. 87, ал. 4 ЗЗД договорът да не може да бъде развален. Оспорва нормата на чл. 16 от договора да може да бъде тълкувана в предложението от ищеца смисъл. По същите доводи оспорва жалбата и в частта ѝ срещу решението, в частта, с която е частично уважен насрещния иск. Излага от събраните доказателства да се установява да е изпълнил задълженията си за доставка и инсталация, както и за обучение на служители на ответника. Сочи последното да е възможно само при надлежно инсталиран софтуер. По тези доводи моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено в обжалваните му части като правилно. Претендира присъждане на разноски.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания и при съблюдаване правилното приложени на относимите императивни материалноправни норми.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо в обжалваната му част.

Решението е частично неправилно по поддържаните в жалбата на ищеца доводи по следните мотиви:

Страните не спорят, а и от представените по делото писмени доказателства се установява на 01.06.2020г. да са сключили договор, изменен с анекс от 24.06.2020г., по силата на който – чл. 1, страните се съгласяват: 1. ответникът да продава на ищеца компютърно оборудване, описано по вид и количество в приложение 1 към договора, като се задължава да достави и монтира оборудването в обектите на купувача съгласно същото приложение; 2. ответникът продава на ищеца срочно право на ползване на компютърна програма с търговско наименование Avaya UNCNCC, с функционалности и модули, описани в приложение 3, като се задължава да достави и инсталира софтуера в обектите на купувача съгласно същото приложение и да извърши

дистанционно тестване и проверка на софтуера във всички останали обекти на купувача; 3. да изпълни услуги по първоначално свързване на оборудването със софтуера, инсталиране, настройка и тестване на функционирането на оборудването и софтуера; провеждане на начално обучение относно ползването на оборудването и софтуера; поддръжка и обслужване на оборудването и софтуера в гаранционния срок.

С чл. 8 от договора е договорена обща цена за изпълнението му в размер на сумата 59 048, 40 лв. с вкл. ДДС.

Първоинстанционното решение е влязло в сила на основание чл. 296, т. 2 ГПК предвид липсата на подадена въззивна жалба в частта му, с която е отхвърлен предявения от ответника насрещен иск по чл. 266 ЗЗД за горницата над присъдената сума от 21 325,80 лв. до пълния предявен размер от 29 524,20 лв., или сумата 8 198,40 лв. – претендирано възнаграждение за изпълнение предмета на договора. Решението е мотивирано с недоказано изпълнение от ответника на задълженията му в частта им по чл. 1, ал. 2 от договора - да изпълни услуги по първоначално свързване на оборудването със софтуера, инсталиране, настройка и тестване на функционирането на оборудването и софтуера; провеждане на начално обучение относно ползването на оборудването и софтуера; поддръжка и обслужване на оборудването и софтуера в гаранционния срок.

Предвид даденото задължително за съдилищата тълкуване с ТР 3/2016г. по описа на ОСГТК на ВКС обективните предели на силата на пресъдено нещо(СПН) по частичния иск се изчерпват с предмета на делото, а по останалата част може да се формира нова – различна СПН. Обективните предели на СПН обхващат основанието на иска, индивидуализирано посредством правопораждащите факти /юридическите факти, от които правоотношението произтича/, страните по материалното правоотношение и съдържанието му до признатия, в случая отречения, размер на спорното субективно материално право. В този смисъл и по правопораждащите юридически факти - в случая в частта за прието от съда неизпълнение от ответника на задълженията му, част от предмета на процесния договор по чл. 1, ал. 2 от договора - да изпълни услуги по първоначално свързване на оборудването със софтуера, инсталиране, настройка и тестване на функционирането на оборудването и софтуера; провеждане на начално

обучение относно ползването на оборудването и софтуера; поддръжка и обслужване на оборудването и софтуера в гаранционния срок, решението се ползва от последиците на СПН при разглеждане на иска за останалата част от вземането. По тези мотиви поддържаните с отговора на въззивната жалба твърдения от ответника, че е изпълнил точно задълженията си по инсталиране на процесния софтуер, както и че е обучил върху инсталирания и работещ софтуер служители на ищеца, са преклудирани от силата на пресъдено нещо на решението в частта му, с която искът по чл. 266 ЗЗД е отхвърлен като неоснователен.

Налице е пренесен пред втората инстанция спор между страните относно тълкуването на действителната им воля по процесния договор и в частност дали в договора се включват две независими една от друга части, всяка от които е полезна и желана от възложителя, независимо от изпълнението на другата, или както поддържа с жалбата си ищецът, е възложена една работа, като договореният и желан по договора резултат е един и кредиторът ищец няма интерес от изпълнението само на част от договора и конкретно предмета по чл. 1, ал. 1 от същия.

При даване отговор на последния спор между страните съдът съображава, че съгласно нормата на чл. 20 ЗЗД при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността.

При тълкуване волята на страните по процесната сделка при спазване на цитираното правило на чл. 20 ЗЗД съдът съображава, на първо място, че страните са избрали да сключат един договор, като предмета, дължимата цена за изпълнението му и хипотезите на разваляне на договора са разписани в смисъл на единност на съглашението, взаимосвързаност на частите му и интерес от изпълнението на договора в неговата цялост, което изключва извода за самостоятелност на отделните му части и заявен при сключването му интерес за изпълнение, на която и да е част от тях поотделно.

Горният извод на съда се подкрепя и от разписаната в чл. 1, ал. 1 от договора ясна воля на страните. Макар страните да са се именували продавач и купувач, видно от съдържанието на клаузите дължимата от ответника

престация не е ограничена до задължение да продаде и предаде договорените хардуер и софтуер, а във всяка от клаузите на чл. 1, ал. 1 изрично е включено и задължение за ответника „да монтира оборудването в обектите на купувача съгласно приложение 1“ – б. „а“, и „да достави и инсталира софтуера в обектите на купувача съгласно приложение 3 и да извърши дистанционно тестване и проверка на софтуера във всички останали обекти на купувача“ – б. „б“.

Изричното разписване на последните задължения на ответника и обвързването им с престацията по чл. 1, ал. 1 от договора, независимо от преповтарянето им в част от клаузата на чл. 1, ал. 2, според настоящия състав на съда сочи на ясна воля на страните да обвържат дължимото по договора изпълнение като едно цяло, неделимо на отделни части с оглед интереса на ищеца и целта на договора – да бъде предаден работещ програмен продукт, който да може да бъде използван от ищеца за договореното предназначение. По тези доводи настоящият състав намира за основателни оплакванията по жалбата на ищеца за необоснованост на първоинстанционното решение в частта му, с която се приема да е налице самостоятелност на престацията по чл. 1, ал. 1 от договора и отделеност на интереса на страните при нейното изпълнение от интереса за изпълнение на задълженията по чл. 1, ал. 2 от договора.

Изрично с разпоредбите на чл. 2 и чл. 4 от договора страните са договорили, че изпълнението на договора - доставка и монтаж на оборудването и инсталиране и тестване на софтуера, е на риск на ответника, като последният носи отговорност за функционалните и технически изправности на отделните елементи, както и за правилната инсталация, настройка, тестване и работа на софтуера. С нормата на чл. 4, ал. 4 от договора е уговорено и че инсталирането на софтуера ще се счита за изпълнено за целите на този договор, само когато софтуерът е успешно тестван и работи във всички обекти на купувача, описани в приложение 1.

Видно от така разписаната в договора воля на страните същият отговаря на дефиницията на договора за изработка, дадена с нормата на чл. 258 ЗЗД – „изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение“. Постигнатото съгласие за „нещото“, което следва да изработи изпълнителят,

съобразно ясната и точна воля на страните е инсталиран и работещ софтуер – компютърна програма, като целта на договора е ищецът да получи последния работещ продукт. Съгласието за продажба на отделни хардуерни части по чл. 1, ал. 1 от договора обслужва изпълнението на тази цел на договора, доколкото хардуерът е закупен само, за да може програмата да бъде инсталирана и ползвана от ищеца. Или касае се за постигната воля между страните необходимият материал за изпълнение на искания от ищеца краен продукт да бъде закупен от изпълнителя ответник, като специалист в областта, който след това да прехвърли собствеността на ищеца, комуто ще бъде престиран и окончателният продукт. Аналогична е и изводимата от цялостното съдържание на договора воля на страните досежно софтуерния продукт „Авая“. Придобиването на ограничено право на ползване върху последния от ищеца не е самоцелно, доколкото без правилната му инсталация, настройка и работа по договорения от страните начин, същото е ненужно на ищеца, а по горните мотиви на съда правилната инсталация, настройка и правилната работа на цялата система са на риск на ответника.

Волята на страните по договора за дължимо и търсимо изпълнение в неговата цялост и за неделимост на престацията следва и от предвидените в чл. 16 от договора условия за развалянето му, съобразно които ищецът има право да развали договора при забава с повече от десет дни в изпълнението и при неизпълнение, на което и да е от задълженията на ответника.

Обратен извод според настоящия състав на съда не следва от изготвеното от ответника ценово предложение – приложение 2 към договора, доколкото последното само очертава начина на формиране на договорената обща цена по договора от 59 048,40 лв. Ценовото предложение не съдържа удостоверена воля на страните за разделност на престациите, нито тълкувано заедно с останалото съдържание на договора, може да мотивира у съда извод за уговорени различни престации, изпълнението на които да е със самостоятелно значение за страните.

Според настоящия състав на съда, доколкото съобразно нормата на чл. 66 ЗЗД кредиторът не може да бъде принуден да приеме изпълнение на части, дори когато задължението е делимо, то ако страните са желали да разделят изпълнението на договора на две самостоятелни части, изпълнението на всяка от които да е точно изпълнение на договора и възложителят да е длъжен да го

приеме, същите са щели изрично да отразят в договора волята си за отклонение от правилото на чл. 66 ЗЗД. Такава изрична уговорка липсва в процесния договор, предвид на което и съдът приема волята на страните да е за престоиране на възложената работа в пълния □ обем – работещ и внедрен продукт, като възложителят ищец не може да бъде принуден да приеме частично изпълнение по договора - само на доставка на хардуерни части и прехвърляне на право на временно ползване на софтуер така, както неправилно е приела първата инстанция. Обратният извод не следва от приетите по делото заключения по СТЕ-зи, доколкото техническата възможност предметът на процесния договор да може да бъде разделен на доставка и инсталация, и отделно на настройка, конфигуриране и тестване на системата, сочи само на делимост на задължението по смисъла на чл. 66 ЗЗД, но не и на постигната воля между страните, че същите ще имат интерес и от частичното му изпълнение, нито че кредиторът ищец се е съгласил да получи частично изпълнение. Напротив, видно от цялостното съдържание на договора, а и обемната кореспонденция между страните при водените преговори за сключването му и в последствие във връзка с изпълнението му, ищецът „ЛН Сълюшънс“ ООД е целял и търсел изпълнение на работещ кол-център, комплексна компютърна програма за приемане на поръчки, която да обслужва търговската му дейност, осъществявана под бранда на „Доминос“. Последната воля на ищеца досежно целта на договора и възлаганата със същия задача е изрично и ясно отразена по горните мотиви на съда и в чл. 1, ал. 1 от договора, където доставката на хардуер и софтуер е изрично обвързана със задължение за правилното им инсталиране и конфигуриране от ответника.

По делото не е налице спор между страните, че изпълнението на договора е започнало месец юли 2020г., когато ответникът видно от представените по делото фактури и протоколи за влягане в склад е закупил договорения хардуер, за да го продаде и достави на ищеца. По делото са представени и протоколи за сервиз и продукция – л. 337 – л. 340, подписани само от страна на служител на ответника. С последните се удостоверяват дейности по инсталиране и конфигуриране на хардуер и софтуер по поръчка на клиент „ЛН Сълюшънс“. Ищецът е оспорил частните документи с доводи да са съставени само от ответника, предвид на което и същите могат да се ползват само с отредената им в закона формална доказателствена сила, а

именно, че са подписани от посочените физически лица, които са изразили отразените в тях изявления. В случая, че служители на ответника са отразили извършени действия по вземане на сървър от клиента и инсталация на софтуер на същия в периода 27.07 – 01.09.2020г., включително интеграция на външни системи и приложения и инсталация на кол – център. Удостоверено е връщане на сървъра на клиента. На 07.09.2020г. е подписано от служители на ответника заключение – чл. 341 – чл. 343 от делото, съобразно което предоставения от клиента хардуер позволява да бъдат инсталирани всички необходими виртуални машини, но не осигурява необходимата производителност. Формиран е извод, че машината е негодна.

Предвид нормата на чл. 260 ЗЗД изпълнителят е длъжен да предупреди веднага другата страна, ако даденият му проект или доставеният му материал е неподходящ за правилното изпълнение на работата, и да иска извършване на нужните промени в проекта или доставяне на подходящ материал. Ако другата страна не стори това, изпълнителят може да се откаже от договора. Ако изпълнителят не направи това предупреждение, той отговаря пред другата страна за причинените ѝ вреди.

При доказателствена тежест за ответника първият момент, в който се установява да е предупредил ищеца, че представеното от него оборудване – хардуер, е неподходящ за правилното изпълнение на работата е на 28.10.2020г. – кореспонденция на л. 261 от делото, или много след договорения срок за изпълнение на договора – 14.08.2020г. - чл. 9 от договора. От горните протоколи се установява и ответникът сам да е достигнал до извод за негодност на предоставения му от ответника хардуер едва на 07.09.2020г. - отново след изтичане срока на договора.

Следва да бъде добавено, че изпратена като прикачен файл информация с писмо от 10.04.2020г. от ответника за изисквания към хардуера, на който да бъде инсталиран софтуера, не е надлежно изпълнение на цитираното задължение по чл. 260 ЗЗД, доколкото информацията е принципна, предхожда сключването на договора и не касае предоставен конкретен хардуер от ищеца. Ищецът не разполага със специални знания, по която причина и е възложил изпълнението на договора на специалисти, и не може да бъде вменено в негова вина, че предоставеният от него в изпълнение на договора хардуер не е бил достатъчен за покриване на исканите

функционалности. Ответникът като изпълнител е следвало след получаване на конкретната машина веднага да уведоми възложителя ищец, че същата е негодна за правилното изпълнение на работата, а не както се установява от представените от самия ответник протоколи да извършва дейности по инсталация и едва на 07.09.2020 да достигне до извод, че хардуерът не е годен да покрие изискуемите функционалности. В този смисъл и липсата на надлежно изпълнение по договора в срока на същия, а и до 28.10.2020г., не може да бъде определено като такова по вина на възложителя ищец.

Видно от представената кореспонденция между страните, която не оспорват да е автентична и изходяща от отговорните за изпълнение на договора техни служители, на дата 28.10.2020г. служителят на ответника И. Д. е уведомил представителя на ищеца С. С., че за да покрият изискванията за брой ядра, е необходимо да бъдат закупени две машини с посочени характеристики в писмото.

Страните не спорят, а и от заключението по приетата СТЕ се установява, че така посочените от ответника машини са закупени от ищеца и са предоставени на ответника през месец ноември – писмо от 26.11.2020г. – л. 262, като вещото лице изрично е посочило да отговарят на изискванията на ответника – отговор на задача 2 от основната СТЕ.

По нататъшната кореспонденция между страните сочи на допълнително изискани от ответника и закупени от ищеца още две машини през м. 12.2020г.– хардуер, за да бъде обезпечено изпълнението на договора. Кореспонденцията удостоверява изявления на представители на двете страни за продължили проблеми и липса на работеща програма като през месец май 2021г. страните по искане на ответника са обсъждали необходимостта от закупуване на ново устройство – сторидж, за да бъдат осигурени исканите функционалности на програмата. Изпращани са от служител на ищеца писма с молба за по-бързо решаване на констатираните проблеми, включително и за предоставяне на оферта за искания от ответника сторидж. Такава е изпратена от ответника едва на 03.06.2021г. Кореспонденцията между страните продължава и до края на м. 06.2021г., като със същата ищецът моли за среща за обсъждане на стоящите проблеми и липсата на изпълнение по договора.

Липсата на престирано точно изпълнение на договора се установява и от заключението по приетата по делото СТЕ, съобразно което закупените от

ищеца по искане на ответника сървъри са съвместими със системата на софтуерния продукт „Авая“ и системата би могла да е функционираща, но само временно, защото предложената от ответника конфигурация не е правилната. Вещото лице, специалист в областта, изрично е посочил, че изискване в IT бранша е задължително да има резервираност на каквато и да е система. Четирите сървъра е трябвало да бъдат конфигурирани от ответника за работа в клъстър, като по този начин, ако някой от сървърите дефектира, другите веднага да го компенсират. За работа на програмата е посочил да е необходимо виртуалните машини да ползват дисковото пространство на сториджа. Като съществен елемент от точното изпълнение вещото лице е посочило и бекъпирането на самите виртуални машини и базата данни, което е следвало да се осъществява ежедневно на трети, независим източник, с цел по -бързо възстановяване на системата при евентуален срив. Вещото лице е дало заключение, че такъв метод не е поискан и предлаган, както и осигуряването на резервираност и сторидж да не са включени в предмета на договора.

От заключенията на основната и повторна, събрана пред САС, СТЕ-зи – отговорите на задача 7 от заключението по основната СТЕ, и задача 2 по повторната СТЕ, съдът приема, че от представените на вещите лица документи и извършени от тях проверки не може да бъде направен извод, че е изпълнена изискуемата работа по инсталация и конфигурация на софтуера. Дадените устно обяснения от вещите лица, че след като има активация на лицензите за ползване на софтуерния продукт „Авая“, то същият би следвало да е инсталиран, според настоящия състав на съда, освен че са хипотетични, противоречат на останалите събрани по делото доказателства, включително изходящия от ответника протокол от 23.07.2020г., в който е удостоверено, че сървърът на „ЛН Сълюшънс“ ООД ще бъде взет на 30.07.2020г. за инсталация, а лицензът е активиран на 01.07.2020г. За активациите на 24.03.2021г. вещото лице по повторната СТЕ дава обяснения, че по данни на ответника същите касаят различни допълнителни лицензи.

Следва да бъде добавено, че цитираният в писмения отговор на ответника протокол за предаване на изпълнение по договора от 26.07.2020г., предвид установената негова неистинност в частта за положен подпис от представител на „ЛН Сълюшънс“ ООД със заключението по приетата СПЕ, и с оглед незабавното противопоставяне по чл. 301 ТЗ от ищеца е

непротивопоставим на ищеца и въз основа на същия не се установява изпълнението на договора, включително инсталацията на софтуера.

Предвид гореустановеното от фактическа страна и като зачита волята на страните по чл. 4, ал. 4 от договора, че за инсталиране на софтуера по смисъла на договора се приема само успешно тестван и работещ софтуер, съдът приема по делото да не се установява изпълнение на последното задължение от страна на ответника.

Обратен извод не може да бъде изведен от приложеното по делото писмо от 26.05.2021г. от С. С. – служител на ищеца, с което последният приканва към комуникация за изпълнението на договора, доколкото изявлението му по същото договорът да е 99% изпълнен, не съответства на останалите доказателства – включително заключенията по СТЕ, останалата кореспонденция между страните, а и гласните показания на същия служител при разпита му като свидетел по делото. Изявлението съдът приема да е продиктувано от желанието да бъде мотивирана насрещната страна да изпълнява договора.

Съдът приема, че не следва да бъдат кредитирани показанията на св. П., в частта за проведени обучения и по тази причина изводимо точно изпълнение на договора, доколкото са заинтересовани – служител е на ответника, и не кореспондират с никое от останалите събрани по делото доказателства – чл. 172 ГПК.

Отделно от горното, по вече изложените доводи на съда със сила на пресъдено нещо с решението във влязлата в сила отхвърлителна част са разрешени спорните въпроси по липса на изпълнение на договора в частта за конфигуриране на системата, обучение на служители и поддръжка на системата.

По тези мотиви съдът приема, че от всички доказателства в тяхната съвкупност се установява ответникът „Контракс“ АД да не е изпълнил процесния договор в уговорения срок до 14.08.2020г., а и до датата на устните състезания, като не е инсталирал и конфигурирал на сървърите на ищеца „ЛН Сълюшънс“ ООД функционираща и работеща програма „Авая“, която да може да бъде използвана за договореното предназначение като обслужващ дейността на ищеца кол-център.

Съобразно нормата на чл. 261 ЗЗД изпълнителят е длъжен да изпълни

работата така, че тя да бъде годна за обикновеното или предвиденото в договора предназначение. Правилото на законовата разпоредба е намерило изрично отражение и в разпоредбите на договора в цялата им съвкупност като в тежест и на риск на изпълнителя е уговорено извършването на всички дейности, необходими за предаване на работещ и отговарящ на поставените му от възложителя изисквания програмен продукт.

Предвид вече цитираната норма на чл. 260 ЗЗД изпълнителят ответник е длъжен да предупреди другата страна ако предоставения и проект или материал е неподходящ за правилното изпълнение на работата, и да иска извършване на нужните промени в проекта или доставяне на подходящ материал. Ако изпълнителят не направи това предупреждение, той отговаря пред другата страна за причинените ѝ вреди.

В случая при доказателствена тежест за ответника, който следва да докаже изключващите отговорността му обстоятелства, не се установява в хода на изпълнението на договора и преди изтичане договорения срок по същия да е предупредил възложителя, че предоставения му в изпълнение на договора хардуер е негоден, за да бъде изпълнен правилно договора. Уведомление за неподходящност на хардуера е направено два месеца след изтичане срока на договора като е поискано закупуване на два компютъра, което е сторено от ищеца. Два месеца по късно – през 12.2020г., е поискано ищецът да закупи още два компютъра, като и след предоставянето им от ищеца ответникът не е простира работеща система, а през м. май 2021г. е поискал да бъде закупен сторидж, за което е дал оферта през м. 06.2021г.

Неизпълнението на договора по вина на ответника се установява по горните мотиви на съда и от заключението по приетата основна СТЕ, съобразно което предложеният от изпълнителя начин на изпълнение е бил принципно грешен и сам по себе си е правил точното изпълнение на договора невъзможно. Изрично е посочено от вещото лице, като тази част на заключението и не е оспорена от страните, че установените практики на работа в ИТ сектора и задължителни изисквания за всеки програмен продукт, а именно за бекъпиране и предвиден начин за съхраняване на информация, не са спазени от ищеца и не са включени от него като част от договора, а без тях изпълнението на договора да е невъзможно. Именно предвид разпоредбата на чл. 260 ЗЗД ответникът е бил длъжен да предложи на ищеца такъв начин на

изпълнение на възложената работа, че последната да може да бъде изпълнена правилно, съобразно добрите практики в областта, и изработеното да е годно за употреба – чл. 261 ЗЗД.

Предвид цитираната разпоредба на чл. 260 ЗЗД ответникът като не е разяснил на възложителя, че за функционирането на системата е задължително да се предвидят функционалностите по бекъпиране и сторидж на информация, и не го е уведомил незабавно, че предоставения от последния компютър е негоден, а в продължение на година – до м. 06.2021г, е поставял нови искания за закупуване на нови хардуер и софтуерни програми, без да осигури работещ продукт, следва да понесе отговорността за неизпълнението на договора.

Напълно недоказани остават възраженията на ответника, че неизпълнението на договора се дължи на забава на кредитора – неосказване от последния на дължимото и изискуемо съобразно договора съдействие за надлежното му изпълнение. Видно от установената по горните мотиви на съда фактическа обстановка на всяко, макар и закъсняло искане на ответника, за закупуване на нови компютри и друга техника, ищецът е предприемал действия и закупувал същите, като закупеното отговаря на изискванията на ищеца и съобразно заключението по основната СТЕ, но програмата не е сработила по причина на неправилната конфигурация, предложена от ответника.

Съобразно нормата на чл. 87 ЗЗД когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичането на срока ще смята договора за развален. Установеното в общата разпоредба на ЗЗД потестативно право намира приложение и по отношение на двустранния договор за изработка, когато не се касае за специалните хипотези на чл. 265 ЗЗД, при които е налице предаване на работата, но последната има недостатъци. В процесния случай възложената работа не е предадена в завършен вид от изпълнителя на възложителя, предвид на което и последният разполага с потестативното право по чл. 87, ал. 1 ЗЗД да развали договора.

Настоящият състав на съда не споделя изводите на първоинстанционния съд, че неизпълнената част на договора е незначителна с оглед интереса на

кредитора – чл. 87, ал. 4 ЗЗД. По вече изложените доводи на съда липсва изпълнение на основното задължение по договора да бъде предаден, инсталиран, конфигуриран и годен за договореното изпълнение програмен продукт – работещ кол - център, предвид на което и неизпълнението е пълно, а предаденият хардуер, който е следвало да обезпечи изпълнението на договора, както и закупен лиценз за неинсталирана и неработеща програма, са без никакво значение за интереса на възложителя ищец и не могат да бъдат дефинирани като съществена част на договора, независимо от тяхната стойност.

Страните с клаузата на чл. 16, ал. 1 от договора изрично са уговорили потестативното право на ищеца да развали договора при забава в изпълнението на договора от страна на ответника с повече от 10 дни, без да се дължи даването на срок за изпълнението.

В правната сфера на ищеца по вече подробно изложените доводи за доказано по делото виновно неизпълнение на договора от ответника в период повече от единадесет месец след уговорения срок за изпълнението му – 14.08.2020г., и към датата на изпращане на уведомлението за разваляне на договора – 21.07.2020г., съществува потестативното право да развали договора. Последното право е надлежно упражнено с ясно изявление от ищеца с нотариална покана, връчена на ответника на 29.07.2021г., към която дата и е постигнат целеният правен резултат – развалянето на договора.

Липсват възражения от страна на ответника, че ищецът е дължал да му даде срок за изпълнение на договора, но за пълнота следва да бъде добавено, че страните изрично са договорили такъв да не е дължим. Независимо от това, дори да се приеме, че даването на срок е било дължимо, то настоящият състав на съда споделя утвърдената съдебна практика, съобразно която дори да се приеме, че даденият срок за изпълнение е недостатъчен, ефектът на развалянето ще настъпи ако длъжникът не изпълни в обективно необходимия срок. Последният е изтекъл до датата на устните състезания пред въззивния съд, предвид на което и договорът е развален.

Нормата на чл. 88 ЗЗД придава на развалянето обратно действие освен при договорите за продължително или периодично изпълнение. Процесният договор има за предмет доставката, инсталацията и конфигурирането на програмен продукт като еднократна престация, дължима от изпълнителя,

предвид на което развалянето му при приложение разпоредбата на чл. 88 ЗЗД има обратно действие. По изложените от съда доводи във връзка с тълкуването на действителната воля на страните по процесния договор от съдържанието на същия не може да бъде изведена воля, че договорените престации са две и че кредиторът ищец е изразил воля да му бъде престирано изпълнение само на едната от тях, независимо от неизпълнението на другата, предвид на което и изявлението му за разваляне на договора е проявило ефект за целия договор, така както е заявено с нотариалната покана от 21.07.2021г.

Съобразно разясненията по Постановление 1 от 28.05.1979г. предвид развалянето на договора на основание чл. 87, ал. 1 ЗЗД е отпаднало основанието ответникът „Контракс” АД да държи платената по неговата банкова сметка в изпълнение на разваления договор сума като възнаграждение по договора в размер на 29 524,20 лв. – платежно от 25.06.2020г. – л. 57, и на основание чл. 55, ал.1, предл. 3-то ЗЗД дължи връщането ѝ на ищеца.

С цитираната нотариална покана от 21.07.2021г. ищецът е поканил ответника да му върне дадената на отпаднало основание сума в тридневен срок от развалянето на договора. Такъв е и уговореният в договора срок за плащане на престацията. Потестативният ефект на отправеното изявление за разваляне на договора по горните доводи на съда е настъпил с получаване на поканата на 29.07.2021г., или ответникът е в забава за изпълнение на паричния дълг от 02.08.2020г. На основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД има право на обезщетение за забавеното изпълнение за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., включително, в размер на сумата 598,68 лв., за която сума искът се явява основателен.

С нормата на чл. 16, ал. 1, изречение 3-то от договора страните са уговорили отнапред дължимото от ответника обезщетение за вредите, които търпи ищецът от развалянето на договора - в размер на 0,1 % от договорената обща цена по договора, или сумата 59,05 лв. Ищецът претендира присъждане на сума в по-малък размер от 59 лв., за която предвид осъществяване на горецитирания правопораждащ фактически състав следва да бъде уважен иска по чл. 92 ЗЗД. Неустойката е дължима в тридневен срок от датата на разваляне на договор – 29.07.2021г., в който смисъл е и отправената от ищеца покана за плащането □, предвид на което и ответникът е в забава за

изпълнение на задължението си от 02.08.2021г. и за претеднирания период до 13.10.2021г., включително, дължи на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД обезщетение в размер на сумата 1,20 лв., за която сума искът се явява основателен.

Предвид горните изводи на съда, че процесният договор е развален с обратно действие на основание чл. 87 ЗЗД, вр. чл. 88 ЗЗД, предявеният насрещен иск от ответника за присъждане на дължима по договора цена се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен за частта му, предмет на въззивен контрол.

По горните мотиви на съда и предвид частичното несъвпадение в изводите на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде отменено в обжалваните части, с които са отхвърлени предявените от „ЛН Сълюшънс“ ООД срещу ответника „Контракс“ АД иск по чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за сумата 29 524,20 лв. – претендирана като платено на отпаднало основание възнаграждение по развален договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 598,68 лв. – претендирано обезщетение за забавено изпълнение на главния дълг за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., иск по чл. 92 ЗЗД за сумата 59 лв. – неустойка по чл. 16, ал. 1 от договора, дължима при развалянето му, и иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1,20 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на главницата за неустойка за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., и в частта, с която е уважен предявеният насрещен иск от „Контракс“ АД срещу „ЛН Сълюшънс“ ООД за сумата 21 325,80 лв. – цена по договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., ведно със законните лихви върху главницата считано от 03.12.2021г. до окончателното ѝ заплащане, като вместо това бъде постановено друго, с което бъдат уважени предявените от „ЛН Сълюшънс“ ООД срещу ответника „Контракс“ АД иск по чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за сумата 29 524,20 лв. – платено на отпаднало основание възнаграждение по развален договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 598,68 лв. – претендирано обезщетение за забавено изпълнение на главния дълг за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., иск по чл. 92 ЗЗД за сумата 59 лв. – неустойка по чл. 16, ал. 1 от договора, дължима при развалянето му, и иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1,20 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на главницата за неустойка за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., и отхвърлен предявеният насрещен иск от „Контракс“ АД срещу „ЛН Сълюшънс“ ООД за сумата 21 325,80 лв. – цена по договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г.

В частта, с която исковете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД са отхвърлени за горницата над 598,68 лв. до пълния предявен размер от 631,49 лв. и за периода 30.07.2021г. до 01.08.2021г., и за горницата над 1,20 лв. до 1,26 лв. и за периода 30.07.2021г. до 01.08.2021г., решението като правилно като краен резултат следва да бъде потвърдено.

При този изхода на спора право на разноски имат и двете страни, съответно на уважената/отхвърлената част на исковете.

Ищецът доказва пред СГС разноски по списък за сумата 6 857,62 лв. С оглед изхода на спора има право на разноски в размер на сумата 6 857,24 лв. С първоинстанционното решение са му присъдени разноски в размер на сумата 783,62 лв. Разликата в размер на 6 073,62 лв. ще бъде присъдена от съда с настоящото решение.

Ответникът доказва разноски пред СГС в размер на 7 090,50 лв. С оглед изхода на спора има право на разноски в размер на 3,90 лв. Решението в частта, с която са присъдени разходи в полза на ответника за горницата над 3,90 лв. до сумата 6 106,04 лв., следва да бъде отменено.

Пред САС ищецът доказва разноски за сумата 6 324,82 лв. С оглед изхода на спора по жалбата му има право на разноски за сумата 6 318,50 лв., които ще му бъдат присъдени с настоящото решение.

Пред САС ответникът доказва разноски за сумата 4 665,60 лв. С оглед изхода на спора има право на разноски в размер на сумата 2,98 лв., които ще му бъдат присъдени с настоящото решение.

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1133 от 13.10.2022г. по т.д. 2025/2021г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI - 4 с-в, В ЧАСТТА, с която са отхвърлени предявените от „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, срещу ответника „Контракс“ АД, ЕИК 175415627, иск по чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за сумата 29 524,20 лв. – претендирана като платено на отпаднало основание възнаграждение по развален договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 598,68 лв. – претендирано обезщетение за

забавено изпълнение на главния дълг за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., иск по чл. 92 ЗЗД за сумата 59 лв. – неустойка по чл. 16, ал. 1 от договора, дължима при развалянето му, и иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1,2 0 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на главницата за неустойка за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., и в частта, с която е уважен предявеният насрещен иск от „Контракс“ АД, ЕИК 175415627, срещу „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, за сумата 21 325,80 лв. – цена по договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., ведно със законните лихви върху главницата считано от 03.12.2021г. до окончателното □ заплащане, и в частта за присъдени разноски в полза на ответника за разликата над 3,90 лв. до сумата 6 106,04 лв., КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА

ОСЪЖДА „Контракс“ АД, ЕИК 175415627, ДА ЗАПЛАТИ НА „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, на основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД сумата 29 524,20 лв. – платено на отпаднало основание възнаграждение по развален договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 14.10.2021г. до окончателното □ изплащане, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 598,68 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на главния дълг от 29 524,20 лв. за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г., на основание чл. 92 ЗЗД сумата 59 лв. – неустойка по чл. 16, ал. 1, изречение трето от договора, дължима при разваляне на договора, ведно със законната лихва върху главницата считано от 14.10.2021г. до окончателното □ изплащане, и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата 1,2 0 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на главницата за неустойка от 59 лв. за периода 02.08.2021г. до 13.10.2021г.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Контракс“ АД ЕИК 175415627, срещу „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, насрещен иск по чл. 79 ЗЗД за сумата 21 325,80 лв. – претендирана цена по договор от 01.06.2020г. и анекс от 24.06.2020г., като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1133 от 13.10.2022г. по т.д. 2025/2021г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI - 4 с-в, В ОСТАНАЛАТА ОБЖАЛВАНА ЧАСТ, с която са отхвърлени предявените от „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, срещу ответника „Контракс“ АД, ЕИК 175415627, искове по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за горницата над 598,68 лв. до пълния предявен размер от 631,49 лв. и за периода 30.07.2021г. до 01.08.2021г., и за горницата

над 1,20 лв. до 1,26 лв. и за периода 30.07.2021г. до 01.08.2021г.

В останалата част решението като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Контракс” АД, ЕИК 175415627, ДА ЗАПЛАТИ НА „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата 6 073,62 лв. – разноси пред СГС, и сумата 6 318,50 лв. – разноси пред САС.

ОСЪЖДА „ЛН Сълюшънс“ ООД, ЕИК 200822348, ДА ЗАПЛАТИ НА „Контракс” АД, ЕИК 175415627, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 2,98 лв. – разноси пред САС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____